

zadnje še vendar le dobili v drž. zboru večino za-se, če tudi majhno, kajti 20 glasov pač v takih rečeh ne šteje veliko. — Na Angleškem je nekaj časa sem jako tiho in se razne stranke najbrž pripravljajo na prihodnje volitve, katere odločijo, ali obdrži konservativna stranka vladu v rokah, ali pa jo prepusti liberalni; zadnja bi bila za irsko, katoliško ljudstvo bolja. — V nemškem drž. zboru je nekaj poslancev prišlo precej hudó drž. kancelarja, generala Capriviya ter so mu očitali, da je nova trgovinska pogodba, posebno z Avstrijo, na škodo domačim obrtnikom in še posebej kmetovalcem. Kancelar pa jih je dobro zavrnil, češ, da je bila prav taka pogodba samo še mogoča in da je torej tudi za Nemčijo najbolja. — Na Ruskem imajo mesta svoje občinske zastope in se ve, da tudi svoje župane, ali niti župani niti zastopi ne delajo na korist svojih mest in sploh države. Zato je hotela vlada prenameniti zastope, toda za sedaj še je stvar preložila, bode pa jim poslej strožje gledala na prste. — Bolgari so hvaležni ter so sklenili v soboto, naj dobi prejšnji knez Aleksander, sedaj grof Hartenau 50 000 fr. iz drž. kase vsako leto za pokojnino. Grof pa neki ne mara za to. Kakor znano, je on sedaj c. kr. polkovnik v Gradci. — Srbski kralj pojde neki na pomlad v Carji grad, da obišče sultana; tako hoče „vladar“ Ristić. — Ujeli so turški vojaki, nečega pastirja, ki je bil v zvezi z roparji, kateri so prežali na železniške vlake; iz njih so gnali potem bogate popotnike v gošče, izpustili pa so jih le, ako so jih njih rodbine za drag denar odkupile. — Po nekaterih krajih zahodne Azije še razsaja kolera, najbolj v Damasku in v Alepi. — Sedaj so izpustile nekaj misijonarjev čete laži-preroka Mahdija v Kordofanu, v Afriki, veliko so reve pač teh osem let prestali po nesnažnih ječah! — Po južni Ameriki še vedno vre v republikanskih državah in ustaja pride na ustajo. Kakor se posoja, tako se pač tudi zado vrača! — Sodnije čerjo v „zveznih državah“ severne Amerike tako prenameniti, daljudi, ki niso amerikanci, ne sodi navadna sodnija, ampak se sestavi za nje posebna. To se stori za voljo sitnob, ki jim lahko nastanejo pri drugih državah, ako te niso zadovoljne z njih razsodbo.

## Za poduk in kratek čas.

### Smrtna ura.

Iz poljščine za Slovence priredil J. Sattler.

(Dalje.)

Brzo so teklo ure. Vladislav je mislil na dom. Pozdravili sta ga najprvo dve dragi obličji očeta in matere; ali hitro sta se umaknili devici angeljske nedolžnosti, očesa modrega, kakor potočnica, čela jasnega, katero so obsen-

čevali kodri zlati; bil je to obraz Helenke, tovaršice njega otročjih let, sedaj pa neyeste, s katero bi se združil po končanih bojih za dom in vero.

Vladislav ni mogel zaspati: v njega glavi podila se je misel za mislijo. Videl je nesrečno svojo domovino, razcepljeno in teptano od tujcev; ko je pa uzrl krutega zmaja — domačo neslogo, porosilo se mu je oko silne žalosti. Duh njegov je letel k onim nesrečnim rojakom, ki v slepi svoji strasti sikajo strup na najboljše rodne brate. Videl je, kako ti zaslepljenci delajo rakev mili domovini, ki že itak bolešno stoka pod težko tujčevu peto. Vendar proč z obupom! Lotiti se je treba moškega dela in domovina bode očiščena nemčurskega kokolja in gadnih zlobnikov domačih.

Sanjajoč tako o usodi rojstvene zemlje, začel je polagoma spati. Med tem je silen veter pripodil oblake dežne in nevihto na to speče taborišče. Vladislava vzbudil je dež. Prenesel je torej posteljo svojo v cerkev, kjer se mu je zdele varnejše.

Notrina cerkev bila je otožna in vlažna. Blisk je vsak hip osvetljeval oskrunjeni Kristov altar. Da-si je bil srčen mladi vojak, vender se ga je polastil nek nenavaden strah, katerega ni mogel udušiti. Dogaja se to pogostem najpogumnejšemu človeku, kadar je sam na takem mestu. Vender je srčno šel k nagrobnemu kamenu, na katerega je hotel svojo glavo položiti za ostalo noč. Svod cerkveni je odmeval od njegovih korakov in žvenketa ostrog. Dodevalo se mu je, da sliši razločno uro biti. Obstal je in naštel dvanajst...

Objela ga je smrtna groza, ker se je spomnil, da je videl po dnevi stolpno uro brez kazalcev in popolnoma razdejano.

Ko je še preudarjal, odkod da utegnejo prihajati taki zvoki, odpró se naglo in škripajoč vrata od zakristije; bila so jedina, katerih sovražnik ni sežgal. Izmed vrat pa pride duhovnik, siv kakor golob, v plašču žalnem, stopi počasi in na lahko k velikemu altarju.

Postavivši kelih pred podobo Kristovo, obrne se v to stran, kjer je stal častnik. Zdele se je, da ga s pogledom presečim in krotkim vabi, naj pristopi bližje. Vladislav je šel, porinjen od skrivnostne sile, držeč z roko za sabljo, in pokleknil na stopnicah altarskih. Med tem je razločno slišal duhovnika mašujočega z važnim glasom za pokojnike. Tu se je spomnil časov dijaških, ko je mnogokrat stregel pri maši; vzbudila se je pobožnost mladostna in začel je odgovarjati, kakor se je naučil za otročjih svojih let. Po končani maši se je obrnil duhovnik k častniku in tako izpregovoril:

„Hvala ti, mladenič blagi! Pobožna usluga, katero si mi storil pri tem altarju, otela me je hudih muk čistilnih. Sto let je že minolo,

odkar se slednjo noč pokorim, ker sem grešil zoper pravila našega reda; sto let sem čakal, da bi mi stregel pri maši živ človek; dvanaajsta ura bila je sledujo noč skozi sto let, ali nihče izmed živih se ni našel; tebe mi je poslalo nebo. Moleč z menoj pri altarju milosrčnega Boga pomogel si, da je moj angelj varuh razsekal vezi, katere niso dopuščale trpeči duši vznesti se do prebivališča večne svetlosti. Pobožno dejanje tvoje ne ostane brez plačila. Vprašaj me, ali samo jedno reč; na več odgovoriti ne morem; vprašaj me in razodeni katerokoli željo“.

Vladislav je bil v zadregi; ni vedel, kaj bi vprašal, da bi pravo pogodil; toliko vprašanj se mu je vrivalo v dušo. Naposled pa si vendar izmisli, toda nekaj sila neprikladnega. Človek si vedno želi kaj izvedeti o bodočnosti, a vendar bi bil stokrat srečnejši, ko bi tega nikdar ne vedel; ravno tako tudi Vladislav. Ne vedoč, kaj bi si izbral, — koliko je pač imel vzvišenejših ugank! — vprašal je: „Častiti oče, povedite mi, kedaj bom umrl?“

„Dragi sin!“ odvrnil je duhovnik z glasom mehkim in žalostnim; „čemu me to vprašaš? Ali nič ne pomaga; izpolniti moram tvojo željo; poslušaj torej. Danes čez tri leta o prvih žarkih vzhajajočega solnca boš umrl“.

Po teh besedah se je starec raztopil, kakor megla ne pustivši za seboj niti sledu.

Vladislav je pobegnil iz cerkve s srcem polnim britke otožnosti in temnega obupa; kajti od sedaj bi se končale vse zlate nadeje in domišljave mladostne; odslej bode najslajše veselje otrovala misel na bližnji konec. Kaj more človek v tako kratki dobi koristiti domovini?

S tovariši svojimi je odrinil na polje vojno. V gostih in krvavih bitkah je kazal slep pogum; povsod je prodiral prvi; po cele vrste so padale od strelav kartičnih; le njega nobena krogla niti oprasnila ni. Duša mladeničeva je zaničevala življenje, čegar mejo je videl pred seboj, kateri pa se ni mogel niti približati, niti se oddaljiti od nje.

Nesrečni konec narodnega boja privel je mir in red v domovino; mir, ker je peščica junakov zdrobila meče in šla svojo stvar braniti pred prestol Božji; red, ker so le izpod gomil in s pogorišč odmevali vzdih mrličev...

(Dalje prih)

**Smešnica 51.** Rejčev Janez je brenil sosedovo dekle v blato; v tem hipu pa zaslisi že tudi sosed: „No, čakaj me, čakaj!“ — „Nisem, čakaj jaz nisem“, odreže se mu Janez naglo, pa jo ukrene doli po klanci, kar so mu noge dale.

## Razne stvari.

(Deželni zbor.) Štajarski dež. zbor snide se v torek, dne 29. decembra ter zboruje še

tudi v sredo, da reši deželni proračun za leto 1892, potem pa se razide do srede februarja.

(Železnica.) Sedaj je čas za železnice, kajti pri dež. kasi je za nje dobiti denarja in vanjo plača cela štajarska dežela. Zato pa je želeti, da dobimo tudi mi na slov. Štajarji nove železnice in tako bi bila ena iz Ljutomera v Ormož, druga iz Zelenega travnika do Maribora, tretja iz Poličan skozi Konjice, Vitanje v Spodnji Dravberk itd. Denar se porabi prav gotovo, če ne za železnice po slov. krajih, pa za druge.

(Nova železnica) iz Celja skozi Šoštanj v Velenje se odpre v nedeljo dne 27. decembra in dne 28. decembra začne svoje redne vožnje. Naj bi prinesla obilo koristi v one po naravi prelepe kraje!

(Okr. zastop.) Nemškutarija je draga in to se kaže tudi v Mariborskem okraji. Zastop tega okraja je ves v rokah nemškutarjev in zato je tudi njegov račun vsako leto lepo visok, prav tak, kakor se spodobi za nemškutarje. Da bi le tudi ubogi kmetje ne plačevali za potrebe nemškutarjev v Mariboru in drugod v tem okraji!

(Bralno društvo pri sv. Juriji ob Taboru) bo imelo dne 27. decembra 1891 ob 5. uri popoldne v društveni sobi svoj redni letni občni zbor, h kateremu se p. n. člani uljudno vabijo. Dnevni red: 1. Zapisnik zadnjega občnega zbora. 2. Poročilo tajnika in blagajnika. 3. Volitev predsednika in odbora. 4. Določitev časopisov in knjig za leto 1892. 5. Slučajnosti. Po dnevnem redu prosta zabava. Gostje dobro došli. Odbor.

(Posojila.) Občini Gornji Dupljek pri Dravi je treba novega posojila 2000 gold. in tako tudi občini Spodnje Hoče 1400 gl. Le tako naprej, za to pa pač naj skrbijo drugi, da se kedaj tudi povrne posojilo!

(Cesta.) Več občin v Mariborskem okraji, na desnem bregu Drave, želi, da prevzame okr. zastop Mariborski občinsko cesto, ki pelja iz Reke na Pohorji skozi Gornje in Spodnje Hoče, zatem skozi Rogozo do Zrkovec pri Dravi, v svoje oskrbovanje.

(Samomor.) V ponedeljek, dne 7. dec. je skočil g. Matija Zorman, učitelj v Dobovi pri Brežicah, pri Mihalovcih v Savo ter je utonil. Nesrečni mož je neki že dalje časa bolehal na možganih.

(Krojač) Franc Mader na Dunaji je doživel svoje 67. leto pošteno, a sedaj mu je uboštvo zmedlo možgane. Mož si je tri dolge žreb-lje zabil v glavo, potem pa si jo je obezal ter je šel še sam v bolnišnico. Ozdraveti še utegne, toda k pameti brž ne pride več.

(Zdravnikov) štejemo na Štajarskem, brez Gradca, 198 in vrh tega še 156 ranocelnikov ali kakor jim pravi ljudstvo, „padarjev“.